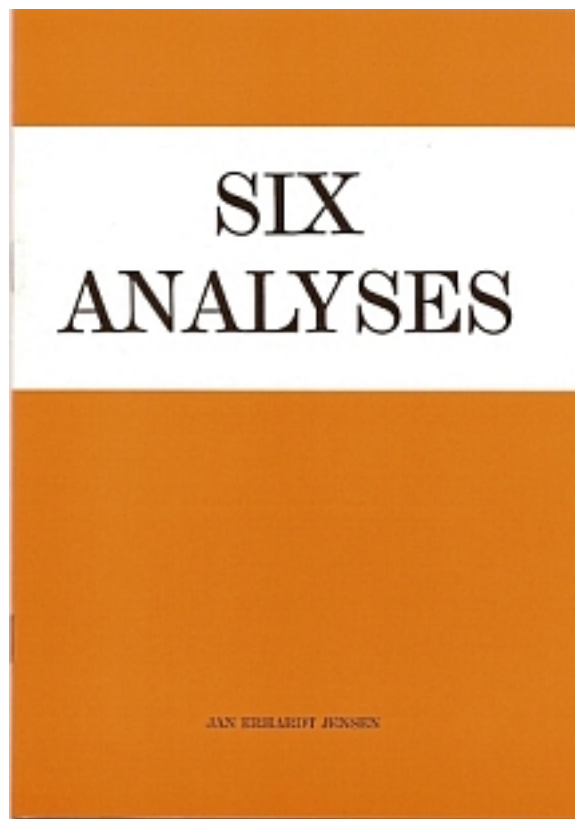

Oversigt

SIX ANALYSES er en bog, der beskæftiger sig med den personlige udvikling, hvori reinkarnation indgår, men som ikke er baseret på gamle religioner som f.eks. Buddhismen men på en vestlig opfattelse, der gradvis vinder mere og mere frem. En individuel opfattelse, som finder støtte i folks egen intuition. Bogen belyser nogle af de faktorer, der har betydning for at udvikle personligheden, men den belyser samtidig også nogle af de begrænsende faktorer, som modarbejder denne udvikling, hvor religion uden et kærligt sigte kan virke bremsende.

Bogens Forhistorie

format: 148mm. x 210mm.

SIX ANALYSES blev offentliggjort i marts 1989 og sendt til 384 universitetsbiblioteker i mange lande, alle omhyggeligt udvalgte. I de forløbne år har flere og flere indset meningen med denne bog, og mange har forsøgt at købe den, men forgæves. For at imødekomme dette behov er indholdet af bogen udsendt som en hjemmeside, så flere kan blive bekendt med dens indhold.

SEKS ANALYSER

Indhold

	Side
Forord	1
1. Karma, Anger og Tilgivelse	2
2. Kristendom og Karma	4
3. Forholdet til Gud	6
4. Den selvstændige Indsats	8
5. Den personlige Udvikling	10
6. Den kristne Frelses-og Fortabelseslære	12

Forord

Dette lille hefte behandler spørgsmål, der berører os alle, og på en måde, som kommer ind på meningen med livet på Jorden. En analyse af de spørgsmål, som gennem tiden har optaget millioner af mennesker – og uden at de lærde har kunnet nå til enighed.

Jan Erhardt Jensen

Marts 1989

1. KARMA, ANGER OG TILGIVELSE

Generation efter generation, har mennesker søgt at forstå de stærke følelser, der kan føre til en så uforsonlig holdning, at de berørte parter slet ikke kan omgås hinanden - og hvad det er for magtfulde love - der atter kan ophæve disse følelser og genoprette det gode forhold. En granskning, som desværre ofte er blevet modarbejdet af religiøse dogmer og af en uklar tankegang.

Hvis et menneske begår en ondsindet handling rettet imod et andet menneske, sker det ikke så sjældent, at forholdet imellem dem bliver ødelagt. I alvorlige tilfælde, kan det føre til et langvarigt fjendskab, hvor de to parter opfyldes af en sådan vrede, at det udvikler sig til had. Bevidstheden om, at den ene part - med fuldt overlæg - har søgt at skade den anden, er altså årsagen til den negative indstilling, som står i vejen for et godt og kærligt forhold imellem dem.

Så længe bevidstheden om, at den ene har begået en negativ handling rettet imod den anden - og uden at vedkommende fortryder den valgte fremgangsmåde - og så længe modparten ikke er i stand til at give sin fulde-og oprigtige tilgivelse - er forholdet imellem dem stadig præget af kølige-eller negative følelser. Den ondsindede handling har altså medført, at der er opstået et karma imellem dem - som først ophæves, når det lykkes at genoprette det gode forhold.

Følgevirkningerne af den slags handlinger vil i mange tilfælde også kunne mærkes efter døden, hvor de berørte ånder uden vanskelighed kan huske de onde gerninger, de har begået imod hinanden.

Da det fremtidige liv - som de færdigudviklede ånder engang skal leve sammen i Guds Rige - skal være præget af kærlige og oprigtige følelser, må det gode forhold imellem dem først genoprettes på Jorden. De pågældende

ånder inkarneres derfor på en måde, så de atter møder hinanden, og hvor den, der er skyld i det ødelagte forhold, får mulighed for at udøve kærlighedsgerninger overfor modparten. Kærlighedsgerninger, som senere vil kunne huskes, når de to parter er vendt tilbage til den åndelige verden. Det er altså erindringen om de udførte kærlighedsgerninger, som i disse tilfælde er i stand til at ophæve de kølige følelser, der tidligere prægede forholdet imellem dem.

Hvis man har pådraget sig et karma i den nuværende inkarnation og ønsker at genoprette det gode forhold, vil det altså være klogt, at den, der har handlet negativt, ikke udsætter bestræbelserne på at nå til en forsoning, men hurtigst muligt søger at gøre det godt igen. Hvis dette skal lykkes, må man først gennemtænke den handling, som er skyld i det opståede karma, og nøje overveje hvilke ubehagelige konsekvenser, ens handling har medført for modparten. Herved er der en mulighed for, at angeren - som er en afgørende forudsætning - kan vågne.

Hvis det lykkes at vække angeren, er det også meget vigtigt at tilkendegive, at man har fortrudt sin handling, så det bliver helt klart for den skadede part, at man har ændret indstilling, og at det virkelig betyder noget for een at opnå den andens tilgivelse.

Efter et sådant forsøg på forsoning, er det naturligvis også meget vigtigt, at den skadede part søger at komme den første i møde ved at prøve at forstå den angrendes situation - og om nødvendigt søger at bearbejde sine følelser på en sådan måde, at vedkommende bliver i stand til at give sin fulde-og oprigtige tilgivelse.

I hvert enkelt tilfælde, er der altså tale om et forhold imellem to mennesker, som er strengt personligt, og hvor det er afgørende, at de to parter når til fuld forståelse og enighed vedrørende den handling, der har ødelagt forholdet imellem dem. Først når dette lykkes, kan man sige, at det gode forhold er genoprettet, og at der ikke længere består et karma imellem dem.

De beskrevne forhold åbner således for en klar forståelse, som tydeliggør sammenhængen imellem karma og negative handlinger. En forståelse, hvor det opståede karma skal ses som et ødelagt forhold imellem to personer, som skal gøres godt igen, og hvor det erkendes, at oprigtig anger og tilgivelse er den naturlige vej til at genoprette det gode forhold.

2. KRISTENDOM OG KARMA

Når et menneske begår noget negativt imod et andet menneske, er der altså en vis risiko for, at denne handling kan føre til en belastning af forholdet imellem dem. Det er også helt indlysende, at en tredje og udenforstående person ikke kan give tilgivelse på det menneskes vegne, som den negative handling er begået imod. Helt indlysende, fordi en sådan indblanding ikke ophæver de kølige følelser imellem de berørte parter, og derfor heller ikke ophæver det opståede karma, som er en direkte følge af det kølige forhold.

Dette tydeliggør samtidigt den vigtige kendsgerning, at Gud kun kan give tilgivelse for det, et menneske har gjort forkert imod Gud, og at mennesket i alle andre tilfælde må henvende sig til den, det har ødelagt forholdet til.

At det forholder sig som beskrevet, er de fleste i øvrigt godt klar over, når de tænker tilbage på en ondsindet handling, de selv har været udsat for. Hvor handlingen har ødelagt forholdet og skabt et karma, vil de pågældende i reglen kunne huske, hvor nødvendigt de følte, det var, at den skyldige selv henvendte sig og tydeligt tilkendegav, at han eller hun fortrød sin handling og ønskede at opnå tilgivelse.

Man kommer således ikke udenom, at karma er et helt personligt mellemværende imellem dem, der ikke længere kommer godt ud af det med hinanden - og at tilgivelsen kun kan gives af den, den negative handling er begået imod.

Den kristne opfattelse af syndernes forladelse ved troen på Jesus Kristus, er altså i direkte modstrid med forholdene omkring karma og tilgivelse, fordi denne tro ikke genskaber det gode forhold imellem de berørte parter og derfor ikke ophæver de bestående karmaer.

Da det er både logisk og ligetil, at troen på Jesus ikke kan ophæve de karmaer, som findes imellem mennesker, og da kristne har meget svært ved at indse, at Jesus kun kan give tilgivelse for det, et menneske har gjort forkert imod ham, viser det, hvilke følelsesmæssige vanskeligheder kristendommen har skabt for dens tilhængere. Hvis mennesker, der er opvokset i den kristne tro, ønsker at nå til en klarere forståelse på dette vigtige område, er det altså nødvendigt, at de åbner sig overfor en helt anden tankegang. En tankegang, som klargør den virkelige sammenhæng imellem negative handlinger, anger og tilgivelse, og som samtidigt gør det indlysende, at det hverken er Gud eller Jesus, der har behov for, at man beder dem om tilgivelse for negative handlinger begået imod andre, men derimod de mennesker, som det er gået ud over.

Den kristne tro på syndernes forladelse har, som man kunne forvente, ofte ført til en form for passivitet, der står i vejen for at genskabe gode forhold. Mange kristne har således ofte foretrukket den lette udvej - at bede Jesus om tilgivelse for gerninger, de har begået imod andre - i stedet for at henvende sig direkte til de pågældende mennesker for at bede dem om tilgivelse. En fremgangsmåde, som desværre har haft stor tillokkelse for mange, fordi de derved undgik åbent at skulle erkende deres fejl overfor dem, de har behandlet forkert, og som de udmærket vidste havde brug for en uforbeholden undskyldning.

Kristendommen har således skabt stor uklarhed omkring sammenhængen imellem negative handlinger og tilgivelse, med det triste resultat til følge, at mange har undladt at nå til en forsoning med de mennesker, de har ødelagt forholdet til.

Den kristne påstand om, at et menneske kun kan frigøre sig fra sine "synder" ved Jesu medvirken, er således fuldstændig forkert, fordi det kun er den direkte henvendelse imellem de berørte parter, som kan ophæve de bestående karmaer, eller - hvor parterne ikke kan komme overens - senere udførte kærlighedsgerninger.

Det er således hverken sammenhængen imellem karma og negative handlinger, eller sammenhængen imellem anger og tilgivelse, der er mystisk eller okkult, men derimod den kristne påstand om syndernes forladelse ved troen på Jesus, som ganske åbenlyst strider imod al sund fornuft.

3. FORHOLDET TIL GUD

I min forrige analyse: KRISTENDOM OG KARMA, påviste jeg, hvor vanskeligt kristendommen har gjort det for mange, at indse den virkelige sammenhæng imellem negative handlinger og tilgivelse. Jeg påpegede også, at når et menneske har ødelagt forholdet til et andet menneske, er det et mellemværende imellem disse to personer, som end ikke Gud kan blande sig i.

Ser man på forholdet imellem Gud og det enkelte menneske, er også dette et personligt forhold, som udenforstående ikke kan blande sig i. Når et menneske har handlet forkert imod Gud - og ønsker at opnå Guds tilgivelse - må dette menneske altså selv henvende sig til Gud - for på en direkte måde at tilkendegive sin ændrede indstilling.

Da Gud har skabt sine børn som åndelige væsener helt uden erfaringer og med en udvikling for øje - og da Gud selv har gennemgået en udvikling til en fuldkommen Personlighed, da Han for milliarder af år siden egenmægtigt overvandt alt det Mørke, der findes i hele Universet - har Gud naturligvis en fuldstændig forståelse for, at ingen af Hans børn kan gennemgå den lange udvikling uden at gøre fejl. Gud ved derfor også, hvilke forudsætninger Hans børn mangler, for at de kan overvinde bestemte fristelser, og hvilken hjælp, de behøver, for at de gradvis kan lære at overvinde de negative tilskyndelser, de endnu ikke kan modstå.

Da Gud har muliggjort, at vort åndelegeme kan knyttes til menneskelegemer, så vi kan udvikle vor åndelige personlighed, hver gang vi afviser de negative tilskyndelser, der findes i den jordiske verden, er der altså tale om en udvikling - i form af en voksende prægning af de to guddommelige kræfter, vi kalder tanken og viljen - og som Gud har skænket hvert af sine børn for at muliggøre et bevidst åndsliv. En blivende prægning, som gør sig gældende med en større og større styrke, der medfører, at

vi bliver bedre og bedre til at afvise Mørkets muligheder. Det er altså både den personlige indsigt, som vi opnår i de mange jordeliv - samt den blivende prægning af vor tanke og vilje - som er så værdifulde for vort fremtidige liv i den åndelige verden, og hvor det er vigtigt at forstå, at den blivende prægning kun kan opnås ved personlige sejre over Mørket. Det er også vigtigt at forstå, at vi hver især må søge at overvinde vore svagheder ved en frivillig indsats, fordi det kun er de frivillige beslutninger om at afvise de negative tilskyndelser, der afsætter en blivende prægning på vor tanke og vilje.

Da den personlige udvikling kommer alle til gode, og da de åndelige fremskridt, som gøres i de mange inkarnationer, ikke kan mistes, medfører det, at menneskeheden gennemgår en fremadløbende udvikling, der gradvis højner det åndelige niveau.

Selvom Gud ikke kan støtte os, når vi handler negativt, betyder det ikke, at Gud tager afstand fra os - men kun, at Gud tager afstand fra vore onde gerninger. Guds holdning til os er derfor aldrig præget af kølige følelser, som fører til en negativ indstilling, men af en fuld forståelse og en betingelsesløs kærlighed, hvor Gud med uendelig tålmodighed ser frem til, at vi gradvis opnår den øgede prægning af vor tanke og vilje, som vi hver især har forberedt os til at nå - før den enkelte inkarnation.

Kristendommen har ikke blot vanskeliggjort en forståelse af disse ting, men den har også påført mange en særdeles belastende tro på en højst mærkværdig og ulogisk forestilling, som "arvesynden". En tro, hvor det enkelte menneske pålægges "synder", som det hævdes at have pådraget sig gennem sine fjerne forfædre. En opfattelse uden den mindste forbindelse med virkeligheden, fordi et menneske naturligvis kun kan gøres ansvarlig for de negative handlinger, det selv har begået - enten i dette eller i tidligere jordeliv - og ikke, hvad andre er ansvarlige for.

Herved har kristendommen vildført mange, så de lever i den fejlagtige tro, at der består et modsætningsforhold imellem Gud og Hans børn, som kun Jesus kan befri dem fra. En højst besynderlig opfattelse, fordi Gud naturligvis aldrig har vendt sig bort fra sine børn, og fordi det naturligvis er aldeles udelukket, at Gud handler på en så primitiv og barbarisk måde, at Han kun vil forliges med sine børn ved - at et uskyldig menneske led en pinefuld død på et kors.

4. DEN SELVSTÆNDIGE INDSATS

I de seneste årtier, har en ny opfattelse af reinkarnation gradvis bredt sig i den vestlige verden - og vel at mærke en opfattelse, der adskiller sig grundlæggende fra både den hinduistiske og den buddhistiske. Den nye opfattelse bygger på den enkle tro, at vi mennesker er tilknyttet en sjæl af åndeligt stof. Et åndeligt stof, som består af så små og lette partikler, at deres erkendelse ligger langt udenfor, hvad videnskaben kan måle med jordiske måleinstrumenter. Åndelige partikler, som er af en langt mindre dimension end den, de jordiske partikler tilhører, og som altså muliggør opbygningen af et åndelegeme. Et åndelegeme, der kan tilknyttes nye menneskelegemer, hvorved vi gradvis udvikler vor åndelige personlighed. En udviklingslære, som kommer alle til gode, og hvor alle færdigudvikles til kærlige åndelige væsener, der engang skal leve et evigt liv i Guds Rige. Da denne opfattelse er både fornuftig og logisk - og i stor udstrækning finder støtte i folks egen intuition - vinder tanken større og større tilslutning.

For den, der har tilsluttet sig denne nye opfattelse, bliver et af de mest centrale spørgsmål: Hvad vedkommende selv kan gøre for at fremme sin personlige udvikling ?

En afgørende forudsætning er naturligvis, at man er indstillet på at ville gøre en selvstændig indsats for at overvinde sine svagheder, og at man er åben overfor en viden, der kan belyse og afsløre det negative i de muligheder, man stadig føler sig fristet af. En indsigt, som i nogle tilfælde vil være tilstrækkelig til, at det kan lykkes for een at overvinde bestemte fristelser.

I andre tilfælde, kan fristelsen være så stor, at der er tale om en indre kamp, som kun kan vindes, hvis man arbejder meget ihærdigt og målbevidst med at overvinde sine svagheder. En åndelig kamp, hvor det kan være en hjælp, hvis man ikke blot tænker på målet med sin egen udvikling, men også meget nøje gennemtænker, hvilke lidelser og ødelæggelser det vil medføre for andre - hvis man giver efter for sine svagheder.

I disse tilfælde, vil det ofte være en stor hjælp, hvis man kan finde andre, der har været i en lignende situation, og som eventuelt kan fortælle om de konsekvenser, deres handlinger har fået, og om hvordan de har søgt at overvinde deres svagheder. De erfaringer, som disse mennesker kan videregive, vil ofte give et langt større indblik i den specielle problematik, som er knyttet til bestemte svagheder - ikke blot for den, der føler sig fristet, men også for den eller dem, det er gået ud over. En viden, som kan hjælpe den enkelte til langt bedre at forstå sin egen situation - og til at indse den manglende værdi i de muligheder, som stadig frister vedkommende.

Kampen for at udvikle den åndelige personlighed er altså en individuel kamp, vi alle må igennem. Man må således være opmærksom på, at vi kan have vore vanskeligheder på meget forskellige områder. Hver enkelt må derfor selv søge at rette opmærksomheden mod de specielle problemer, som han eller hun har svært ved at løse, og samtidigt søge at udnytte de erfaringer, andre tidligere har gjort ved at løse lignende problemer.

Det at overvinde sine problemer, vil altså i mange tilfælde kræve, at man skaffer sig en forholdsvis stor indsigt i de negative konsekvenser, som vil blive den direkte følge, hvis man giver efter for sine svagheder. En indsigt, som i mange tilfælde vil kunne øge motivationen til ikke at give efter for bestemte fristelser eller tilskyndelser.

I tilfælde, hvor problemerne er meget store, kan det være en fordel at deltage i en terapiform, hvor grupper af mennesker udveksler erfaringer, som kan øge den enkeltes muligheder for også at gøre fremskridt på disse områder. En udveksling, hvor der opnås et større indblik i de problemer, den enkelte har svært ved at gennemskue og løse.

Den selvstændige indsats åbner således for en helt anden måde at leve på, hvor den enkelte må gøre op med sig selv, om han eller hun foretrækker en åndelig udvikling, hvor de negative muligheder afvises på en langt mere målbevidst måde.

* * * *

5. DEN PERSONLIGE UDVIKLING

Den personlige udvikling, som kommer alle til gode i forbindelse med reinkarnation, giver altså et helt andet billede af Gud, der som den kærlige og fuldkomne Skaber har gennemtænkt alt i forbindelse med den omtalte udviklingsproces.

En tankegang, som er så enkel og logisk, fordi Gud naturligvis har overvejet sin plan meget nøje, inden Han skabte sine børn. Da Gud valgte denne fremgangsmåde, var det fordi, Han vidste, at det er afgørende nødvendigt, at vi udvikler os i mange forskellige retninger. En individuel udvikling, der opnås på grund af den meget store forskel i de påvirkninger, vi udsættes for i vore mange inkarnationer, og som skaber en mangfoldighed af meget forskelligartede personligheder med højst forskellige interesseområder. En åndelig forskel, som er en forudsætning for, at vi kan inspirere hinanden i al evighed, når vi engang skal leve sammen i Guds Rige.

Hvis vi ønsker at gennemgå denne udvikling - uden unødige lidelser og i løbet af et langt færre antal inkarnationer - er det afgørende nødvendigt, at vi sætter vor åndelige udvikling i centrum, således som det er Guds målsætning med vore mange inkarnationer. En anden og langt bedre måde at leve på, som åbner for en langt mere målbevidst måde at overvinde de svagheder på, vi stadig ligger under for.

Set ud fra denne målsætning, får livet på Jorden en meget klar mening, hvor vi alle skal søge at færdigudvikle vor åndelige personlighed. Herved adskiller denne tro sig fundamentalt fra den kristne, fordi den bryder fuldstændigt med den kristne fortabelseslære, som er i direkte modstrid med troen på den personlige udvikling, der kommer alle til gode.

Overfor en så enkel og positiv opfattelse, hvor ingen er fortabt, men hvor alle udvikles, står den kristne kirke mere og mere rystet, fordi den er bundet af kristne dogmer, som får vanskeligere og vanskeligere ved at klare sig overfor de værdier og det klarsyn, den nye opfattelse giver sine tilhængere.

Enhver religion eller ideologi, der søger at fremme bestemte dogmer eller ideer - på bekostning af det enkelte menneskes personlige udvikling - er altså i modstrid med den klare målsætning, som Gud har med vore mange inkarnationer.

Religiøse-eller ideologiske opfattelser, som ofte er endt i stivnede krav, må altså vige for en fri og åben tankegang, der tillader en sand vurdering af de krav, som disse religioner eller ideologier påtvinger mennesker under et eller andet påskud. En helt anderledes tankegang, hvor tolerance og fuld hensyntagen til det enkelte medmenneske er afgørende forudsætninger, som må opfyldes.

Da religion og ideologi ofte fremhæves som noget ideelt, som mennesker bør stræbe efter, men som i virkeligheden ofte modarbejder den personlige udvikling, er det altså nødvendigt med en fri og åben tankegang, som tillader en sand vurdering af, om der foreligger et sådant modsætningsforhold. En frihed - som giver den enkelte større muligheder for at indse - og ret til at afvise de krav - der står i vejen for den personlige udvikling, og hvor der tages hensyn til den enkeltes egne ønsker og forudsætninger. En alternativ leveform, som lægger vægt på, at den enkelte kan udvikle sin åndelige personlighed på en individuel måde - frem for at være bundet af en kollektiv dyrkelse af bestemte religioner eller ideologier.

Man må også være opmærksom på, at den personlige udvikling ofte modarbejdes af mennesker, der føler sig fristet af magt og rigdom, og som tilskynder andre til at give efter for bestemte svagheder, for at de på denne måde kan fremme deres egen magt og opnå privilegier på andres bekostning. Fremgangsmåden vil ofte være suppleret af et bevidst arbejde med at udbrede usandheder, der skal vanskeliggøre en klar og selvstændig tankegang - eller af en undertrykkelse af sandheden, som de pågældende er bange for vil afsløre det virkelige formål med de krav, de søger at påtvinge andre.

I mange tilfælde, vil der være tale om krav fra mennesker, der kræver af andre, at de skal leve på en bestemt måde eller udføre bestemte handlinger, som i høj grad modarbejder den personlige udvikling. Krav, der ofte undertrykker den frie vilje, og som ikke er baseret på kærlighed og tolerance. Dog burde det være let at gennemskue den slags krav, fordi de tilskynder til handlinger og en levemåde, som påfører andre lidelser og helt urimelige afsavn.

6. DEN KRISTNE FRELSSES-OG FORTABELSESLÆRE

Da det er en vigtig del af Guds velgennemtænkte plan, at alle Hans børn skal gennemgå en udvikling, for at de alle gradvis kan lære at overvinde Mørkets muligheder, findes der altså ingen fortabelse, og den kristne tro på frelsen ved Jesus Kristus er derfor helt uden mening og betydning.

For det menneske, der har indset disse ting, fremtræder Jesus ikke længere som den påståede frelser, således som han er blevet gjort til efter sin død. Hermed falder hele den personlighedsdyrkelse til jorden, som er opstået omkring Jesus, hvor han - helt uden sans for Guds storhed - er blevet sammenlignet og ligestillet med Gud.

Erkendelsen af, at ingen kan sammenlignes med Gud, og at Gud ikke fordømmer sine børn, åbner for en helt anderledes opfattelse, hvor det er Gud selv, der retmæssigt sættes i centrum, og hvor Gud ikke længere opfattes som en streng og fordømmende Gud, der først vender sig bort fra sine børn på grund af et påstået syndefald, og som bagefter kun lader sig formilde med nogle af sine børn ved at et uskyldigt menneske led døden på et kors.

Hermed står den kristne tro overfor et helt andet syn på Gud, som bygger på en absolut tillid til - at Guds ubetingede Kærlighed omfatter alle Hans børn, og at Gud aldrig opgiver et eneste af sine børn - uanset vore gerninger - men at Han hjælper os alle med vor udvikling. En opfattelse, som flere og flere føler er i overensstemmelse med sandheden.

Det, at Gud har planlagt en udvikling, som omfatter alle Hans børn, gør det også langt lettere at forstå, at det ikke betyder noget for Gud, hvilken religion Hans børn har tilsluttet sig, men at Gud meget omhyggeligt følger med i - hvordan Hans børn søger at løse de problemer, de bliver stillet overfor i den jordiske verden.

Da Gud kender de guddommelige love, som ligger til grund for vor tankes og viljes udvikling, vidste Gud naturligvis allerede dengang, Han havde gennemtænkt og lagt planen for sine børns udvikling - at denne plan ville sikre, at alle Hans børn vil nå det samme mål, hvor de uden vanskelighed vil blive i stand til at afvise alle de negative muligheder, der findes i den jordiske verden. Hver gang det mislykkes for et af Guds børn at overvinde de negative påvirkninger, som vedkommende møder i den foreliggende inkarnation, har Gud altså en fuldstændig forståelse for, at denne svaghed skyldes, at vedkommende endnu mangler den nødvendige udvikling, som skal til på det pågældende område.

Da Gud aldrig tager afstand fra så meget som et eneste af sine børn, er den kristne fortabelseslære altså ikke blot usand, men den tillægger også Gud en meget negativ og intolerant holdning til de af Hans børn, der ikke opfylder bestemte kristne forudsætninger. En kristen opfattelse, hvor det påstås, at Gud skulle fordømme ikke-kristne til evig fortabelse og lidelse.

En så ukærlig og ufølsom holdning er naturligvis i direkte modstrid med Guds fuldkommenhed, fordi Guds fuldkommenhed gør, at Han ikke blot ønsker at hjælpe alle sine børn, men at Han i sin visdom også ved, hvordan Han skal hjælpe dem på en måde, der netop tager hensyn til det udviklingstrin, den enkelte er nået til.

Hertil kommer, at den kristne fortabelse er absolut uforenelig med den ubetingede Kærlighed, som Gud nærer til os alle. Det, at Guds Kærlighed er ubetinget, betyder jo netop, at Guds Kærlighed hverken er betinget af vor tro eller af vore gerninger.

Den kristne lære er således i et alvorlige dilemma, som den ikke vil kunne overleve i længden, fordi den er bundet af kristne dogmer, som påstår, at Gud vil opdele sine børn i frelste og fortabte. En negativ handle-måde, der slet ikke kan forenes med den fuldkommenhed, som Gud selv er nået til ved egenmægtigt at have overvundet alt det Mørke, der findes i hele Universet.

* * * * *